Nils P. Bäckman

Poetiska försök

Lundberg & C:o. Stockholm. 1848.

Information om upphovsrätt för detta verk, samt upplysningar om ur vilket bibliotek eller ur vilken samling det avfotograferade exemplaret är hämtat, finns hos Litteraturbanken:
https://lb.se/författare/BäckmanNP/titlar/PoetiskaFörsök/faksimil?om-boken

Hämtad från Litteraturbanken.se:
https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb9152996-faksimil

BIBL. REG. UNIV. UPSAL.

S.
S. tett.
Dikter
Kap.

POETISKA FÖRSÖK

AF

N. P. Bäckman.

Stockholm, tryckt hos Lundberg & C:o, 1848.

Mars månad 1844, det märkvärdiga året.

En dyster morgonstund,
en tråkig natt, ej sofvit någon blund.
Jag vet ej hvad som våller
i denna verldens buller,
ty tiden långsam är
då hälsan ej är när,
då är ej ljus, ej trefnad
i hela menskans lefnad.
Vi nöjas med vår lott,
fast allting ej är godt,
det är vår pligt och heder
och pryder Christnas seder.
Om ursägt jag nu beder
för det jag nalkas eder.
Jag längtar ut i verlden
från villorna och flärden;
jag längtar till en annan strand,
från detta sorgeland.

I Köpenhamn det sjunges i grönan lund,
vi klage dock i denna stund,
vi mistat har vår landsens fader,
Hvem kan väl derför vara glader;
vi ha dock landsens moder qvar,
Gud skydde hennes lefnads dar,

Gud styrke landets moder,
som är mot allom huld och goder,
Gud styrke enkor alla,
som i din vård vi anbefalla.
I våra sorger stadde,
vi kunna icke vara glade.
Ett tacksamt minne åt den bortgångne,
fast vi här nere varit fångne.
Den store Carl vi aldrig glömma,
hans godhet skall aldrig bortströmma;
han segrat dödens glafven,
Carl Johan sofver uti grafven.
Vi hoppas dock en gång
med ljuflig harposång
se och tusenfalt tacka
vår goda älskansvärda pappa;
men prisad vare ock den som gifver!
pris vare ock den sin Gud och Konung
trogen blifver!

Men ännu det ljufva hoppet är qvar,
hans älskade son vi ännu har,
lefve, lefve Konung Oscar!
Folkets kärlek blifver ej bespard,
låt den flöda,
som du ser till oss från det höga;

Bevare Gud hans handlingssätt,
hans valspråk är Sanning och Rätt.
Må sådana rätter finnas uti landet,
så går allt väl, det kommer af den gode anden.
Må du bli stor som dina fäder,
när du i deras fotspår träder,
må du bli rik af bragder, som af år,

må himlen skydda dig, älskade Konung vår.
Allas Konung vi dig beder,
i stoftet faller neder;
låtom oss råkas i de salar
der Sanning, Rätt,
på bästa sätt
der blifver rätt uttaladt.
Hell ock dig nu älskade Drottning,
så from och god för de fattigas förhoppning,
som liljan i grön dal,
så god är vår Drottning i kungasal.
Likt ett träd, som ädla frukter bär,
så unga Furstar vår förhoppning är.
Bevare ock Gud vår älskade Kronprins Carl,
må han bli stor som fordna Carlar var,
må han bli klok och vis i kärlek och i orden,
att styra folket uti norden!

Hell dig Hertig Gustaf, som nu på böljan vaggar,
kom lyckligt i land, att skeppet intet strandar,
bli som Gustafverne i norden,
det bästa sättet är vid religionen.
Må din spira och din staf
bli stark som Moses var,
när han på helleberget slog
och med sitt folk utur Egypten drog.

Hell dig Hertig Oscar ock,
du på hafvet vandrar.
Bevare Gud de Prinsar dock,
Som gå i öfnings-excercisen med hvarandra.
Bevare Gud dem för stormigt väder,
att Prinsarne lyckligt må komma hem till sina fäder

Hell också Hertig Nicolaus,
må du bli stor, bli Kejsar August.
att styra med rätt och sanning land och folk
och blifva himlens tolk.

Hell dig Prinsessa Eugenia,
må helsa, lycka, frid,
i allan tid,
gå i arf,
i lika värf,
som lika namn,
moder mormoder Eugenia,
som majestätiskt träd flätar sina grenar.

Förlåt, o ädle Konung, min djerfva dristighet,
förlåt, du är bevågen;
förlåt olärd handstylhet.
De brister äro många,
hörs på skribentens enkla sätt.
Hvar skall man konsten fånga?

Den finnes ej så lätt
der penningen fattas.
Jag mins i yngre år,
jag hade fattig pappa,
nu är jag trött, och går
den väg till andra stranden,
min fader gått förut,
och räcker honom handen
när tiden väl är slut.

Jag dessa rader tecknat,
ej skänker jag begär,

ej är af vinningslystnad,
ej äran söker der.
Gud mig min bergning gifvit
och skänkt mig dagligt bröd,
ej sörjer jag för lifvet,
Gud är mitt enda stöd.

Ett halft sekel jag upplefvat,
det var ej glada dar,
jag med tungt arbet sträfvat
det lärde jag af far.

Farväl då plågor alla
uti en sjuklig kropp,
de måste undan falla
när anden tages till dig opp.

O sälla fröjdeboning,
jag tror att det är roligt der,
jag beder om förskoning här,
der lefver jag förtroligt,
om Herren är mig när.

Då är jag trygg i lifvet,
och när det slutadt är,
hvem är han då som gifver
den lön jag värdig är?

Den samme som i går, i dag,
hjelp att jag hålla må din lag;
och han som skörden vexa låter,
tar sina barn till nåder åter.

Nu är den behagliga tiden
på sorgen friden blifver,
då är man frälsad utur nöden,
man kan då lefva efter döden.

I Stockholm är nu gläädje högt upp i taket
med baler, illumination, fyrverkeri,
allt för den goda saken.
Det allt med sanning, och så rätt,
man fröjdar sig på bästa sätt
att förljufva vår älskade Konungs dagar.
Hans kröning är med guld — men också
med myrten, också lager.
Kan Svea folk ock kransar bind,
uti en ring
till Konung Oscars ära,
att fridens hälsning bära.
Han vill oss alla göra godt,
båd' hög och låg har fått sin lott,
det fabrikanter gesäller och sjömänner,
det var fattighusmadamer' och mången,
som jag icke känner.
Det var Kongl. Operans arbetare också,
och den på stat fick ock en tår,
men loge-vaktmästare äro ock ej gömda,
fastän de blefvo bortglömda.

Nyårsönskan 1842.

En liten julgåfva och nyårsönskan till söta mamma. Älskade moder, jag har så många som vill dela med mig, och så många som roffat och bedragit mig, men jag ville så gerna gifva en liten skärf till jul åt min goda mamma, kanske är det den sista som jag öfverlefver, så älskade moder var god håll till godo, här medföljer 10 R:dr, en liten hjelp, men dock välment, — men jag hoppas och tror mamma intet behöfver något till lifvets uppehälle, så länge goda syster och svåger lefva, ja goda svåger och syster, haf fördrag med gamla moder, himmelen skall visst belöna eder derföre; ja, älskade syster, frid vare med dig, Gud belöne dig för allt godt, som du bevist vår gamla moder; Gud belöne dig för hvarje gång du haft öfverseende med den gamlas måhända barnsliga och ålderdomssvagheter, vet att vi också bli gamla en gång, jag tycker vi äro det redan;

ja, hafven tack syster för hvarje stöd,
för hvarje bröd
du åt vår moder skänker,
då himmelen på dig tänker,
då har du ett stöd,
för din lön,
när aftonen är inne,
då all smärtans qval försvinne;
ja, älskade moder, Gud vare med eder på vägen,
han är så slipprig och trägen,
han är svår att öfvervinna,
men Gud kan hjelpen bringa,

när anden öfver stoftet sväfvar
går den till Gud i hopp och ej med bäfvan.

Så härligt är att hafva tröst i Honom,
som döder är och uppstånden vorden.
Han är vår tröst,
som oss har löst
ur syndens mörka boning.
Gud vi bedje om förskoning;
ja, goda moder, dagen långsamt till afton lider,
om det ock går med sorg och gråt,
till målet ändtligt det skrider;
det goda landet måtte blifva vårt;
till detta mål vi alla skall,
ty oss har Adam bragt på fall,
men nåden hoppas vi alla,
i Gudi vi oss anbefalla,
och ha vi vunnit denna lott,
och i Gudi allt vårt hopp,
så ha vi nog i detta lifvet,
det andra blir oss äfven gifvet,
ett trofast löfte ha vi deruppå,
att kronan vi då ärfva få.

Moder är väl 80 à 90 år,
det önskar jag vi veta får,
en fröjdefull jul, ett godt nytt år;
den kommande dagen är ej vår.
Ett godt nytt år, det önskar moders lilla Pehr,
han är ej borta, fastän ej när.
Adjö, farväl för denna gång,
min lifstid blifver inte lång.
Gud välsigne eder, slägt och vänner alla,
Jag vill eder Gudi anbefalla.

En annan Nyårsönskan 1843.

Till söta mamma
och syster Anna —
jag intet säga behöfver
och blifven ej onda deröfver;
nu julen är inne,
uppfriskom vårt sinne.
Akta, akta hvar om an,
att intet lutfisken fastnar i tand,
och man kan få en sup eller två,
om man dertill har rå',
annars får man vara utan och vara nöjd ändå;
men Guds välsignelse gör huset rikt,
utan den blir alltid split,
har man bröd och tarfveligt, lika godt,
då har man ett fulländadt mått.
Väl skakadt och öfverflödande,
dock icke gödande,
det beror på att vara nöjd,
vid korset böjd.

Och låta här i lifvet,
hvad oss är gifvet
en större eller mindre lott,
har du förstått
att värdera den,
har du en vän
om ej på jorden, dock i himmelen.
Det är en liten stråf till söta mamma,
om ej så grannt, gör väl detsamma;
en liten slant jag sända vill,

tillgodo håll, jag ber dertill,
min och de minas också är,
må Guds välsignelse blifva när
eder alla, Gud anbefalla,
men aldra först söta mamma,
syster, svåger, slägtingar och vänner,
han, som allas tillstånd känner,
han välsigne er till slut!
vi ha snart dansat julen ut;
men först godt slut på gammalt år,
ett hälsosamt och godt nytt år
vi önska eder alla.
Om vi i detta år skulle falla,
så bedje vi, upprätta oss igen.
Han som är vår bror och vän,
han hjelpe oss till detta året hälsa,
Gud välsigne oss och frälsa!
och om vi gå all verldens väg,
är du värdig, är du färdig, kära själ,
så är allt godt och väl.

En Broders afsked från sin Syster den 26 November 1847, och minnet vid en älskad Moders och Svågers graf.

Mine älskade slägtingar och vänner! För 17 år och 3:ne månader sedan hade jag den äran någon liten fägnesam tid vara i edert sällskap, då var det glädjens, nu, beklagansvärdt, är det sorgens; då var det lifvet, men nu är det döden; det är den obudna gästen, som med sin lia gjort våld här i

huset, han har smugit sig in och ryckt den starka, äfvensom den svaga i gruset; men hvad skall man säga, vi skola alla den vägen vandra.

Vi få ej den gästen klandra,
han slog den starke med sin staf,
den svage han ock med sig bad
och tog dem med sig i graf,
att hvila der en liten tid,
och sofva må de uti frid,
ty anden säger: du skall hvila,
tills vreden sig må litet stilla.
Sedan vi då få vid handen
ledas af den gode anden,
och glädjas, glädjas i de fröjdesalar
der sällheten blir rätt uttalad,
då är all sorgen öfvervunnen
och glädjen i sin Gud är funnen.
Farväl med eder, plågor alla,
efterlefvande, eder åt Gud anbefalle.
Sörj ej nu du gråtande enka!
På Gudi må du endast tänka.
Sörj ej nu du gråtande dotter!
Du lefver i det glada hoppet.
Gud är nu din far och maka,
till dess att du får sötman smaka,
då du får din vän igen,
på jorden ej, men uti himmelen.
Så nu älskade, gode vänner,
Slägtingar, kände och okände,
se till den arma i sin nöd!
Om det ock skulle fattas bröd,
om det ock skulle fattas mod,

så gifve du dem ett tröste-ord —

— — — — — — —

Så nu älskade syster,
haf tröst, och hvad ditt hjerta lyster.
Hafven tack för allt godt!
Må himmelen nu blifva din lott!
Må du i frid den öfriga tiden
ock vinna; må den sälla friden,
som vi hoppas vår moder vunnit har,
också vår föregångare far —
och din goda, kära maka,
vänd om, och se dig ej tillbaka.
Gack fort uppå den goda väg.
Från verlden afsked tag, och säg:
jag afsked tager nu af eder
och vandrar hem till mina fäder,
men ännu ett stöd du har af gamla stammen,
se till han håller dig vid handen,
sin hjelp, sitt råd han dig ej undandrar,
du har i honom en son, en bror, en vän, en far;
fly ondskan och dess makt,
gif onda verlden ditt förakt,
och hjelpen kommer oförtöfvadt
för allt det goda du har öfvat.
Du har en styfson, följ hans goda råd,
och akta dig för onda dåd!
Ty den som ångrens tår vill gråta,
skall Gud för evighet förlåta.
En hedersman ock min kusin,
en tacksam gärd jag skyldig dig
för allt det goda du mig och mina gjort,
det blifver alltid framgent sport —
och tacksamheten i mitt minne

skall ständigt bo derinne.
Välsignad vare du, ditt hela hus
upprånne som ett härligt ljus,
att barn och barnbarn må du se
i tredje och fjerde led,
och samlas till den bästa fader:
Herre, här är jag och barnen du mig gifvit hafver.
Adjö du sälla fosterland —
jag stödjer mig vid Herrans hand.
Det snart till målet skrider,
till aftonen det lider;
o Gud, hvad tack skall jag dig bära
för allt hvad godt jag njutit har;
ifrån min barndomstid din ära
för glada, som för mulna dar,
jag har ännu en gång fått träda
den ädla sälla fosterjord;
det är i sanning mig att glädja
med andans frid och lifsens ord,
jag fått skåda den vackra trakt,
med frid och sanning har du sagt;
jag har fått skåda den sköna kyrka,
med ödmjukhet vill jag dig dyrka,
der jag min första nattvardsgång,
o Gud, jag minnes den ljufva sång,
då fridens budskap kom till mig in,
det bars af Kyrkoherd' Åhlin.
Det var en man af gammal stam
och fridens budskap bar han fram
åt dem som villigt sig förtröste
på den oss alla återlöste..
Frid öfver dig och allas stoft,
som himlen tagit till sig opp;

då ha vi ändtligt målet hunnit
och palmen funnit, kronan vunnit.
Förlän mig frid, o Herre god!
Jag bär mitt kors med tålamod.
Jag då i frid må hädan fara
och samlas bland din englaskara,
ty hvad är skönare, än tro och hoppas
ty hvad är verldsfåfänglighet
att likna mot Guds herrlighet?
Hvad är här att stor och mägtig vara?
att likna mot den staden klara,
der borgarne är allom huld
och stadens gator är af guld.
Hur härligt är att ljuset finna;
jag gläds deråt att ögon rinna;
men jag vet ej nu hvad som våller,
du säger det är barnsligt joller,
men en solens stråle tyckes glimma,
det låter som du skulle rimma;
jag tror att du är ej klok,
hvad, har han väl illa gjort?
Men Tegnér var en man med sinne
och mycket snille var derinne;
och Franzén, det var som rosenvägen,
hans minnesrosor är en blomstersägen.
Wallin var ljus och klar som dagen,
var prydd med myrten och med lager;
jag tycker honom aldra bäst,
ty han i lifvet var mig näst,
att ordet utaf honom föras
att bättring skulle göras,
en liten David slungan drog
och Goljat smällen kände.

Hvad är du en liten pyss,
som icke syns;
icke är du smord,
ej heller är hans frände?
I lärkan blomman villar
och så för alltid här förtvinnar.
Adjö, nu slägt och vänner all,
I Gudi eder anbefall!
Adjö, farväl för sista gång,
min lifstid blir visst icke lång,
men låt oss lefva så till sommarn,
att vi hälsas må i fridens hus,
inför det himlaklara ljus
och sjunga segersång med gamman,
ett herrligt halleluja, amen.

Den Svenska Näktergalen.

Den Svenska Näktergalen,
hon återkom och sang,
så det gaf echo uti salen
och uti himlen återklang.
Hon fostrades här opp i Norden,
men har sitt rykte spridt kring jorden.
Hon högmod hyser ej deröfver,
och hon har nog och derutöfver.

Hvem kan mätas med de höga qväden?
förty det är en allmän sägen,
dess like icke funnits har
i våra dar

Dess sång är ren, är hög och klar
och sina lungor icke spar,
den sprider ut det skarpa ljuset,
och lyfter sparfven utur gruset.

Så är den sköna sången,
han är likt luftbalongen,
som svingar sig i skyn.
En ljuf och härlig syn,
hvad härligare derofvan,
för dem som fått den gåfvan,
och härligare derinne
för sångens fromma sinne.

Ur ungkarlslifvet.

Broder Gapplund, broder Smildenfelt
de åkte ut, det gick så snällt,
det var till Stallmästaregården och Norrbacka,
att dricka ett glas, sa Gapplund, och spela ett parti,
om något vidare får du si,
om du en vacker flicka der får si,
den skall du låta bli;
men åker du till Nacka, Smildenfelt —
der får du flickan klappa,
och så en liten kyss,
om än det går så tyst;
men akta dig för följden
i denna svåra kölden,
när flickan kommer igen
och ropar: der är din lilla dräng;

men bror Smildenfelt tror ej att det är fabler,
ej heller något sladder,
utan rena alfvar är.
Vi träffas der på pukten,
var intet rädd för klunken,
det sött och ömt, likt drufvan är,
fastän det är litet besvär.
Gapplund, besitta, du är riktigt kär.
Smildenfelt, vid dina ord du stända må,
det skall jag låta dig förstå.
Gapplund, så drick ur din sista tår ändå,
att du en broder aldrig svika må
och allt skall gå bra,
Hurra, hurra, hurra!

BIBLIOTECA UNIVERSITARIA

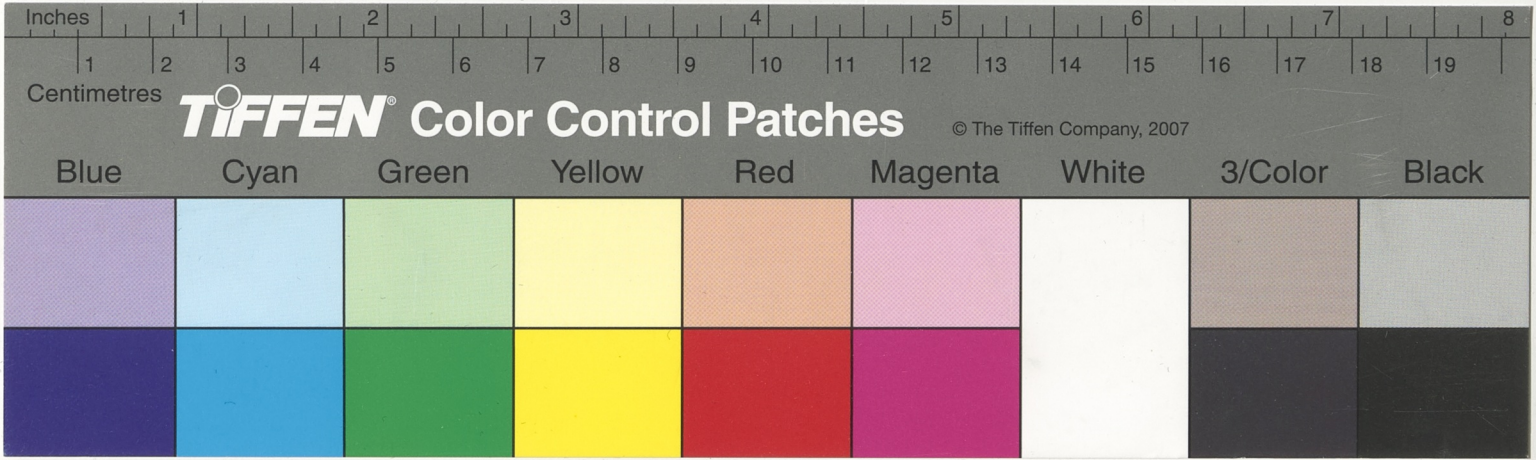
Inches
1
2
3
4
5
6
7
8
Centimetres
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
TIFFEN® Color Control Patches
© The Tiffen Company, 2007
Blue
Cyan
Green
Yellow
Red
Magenta
White
3/Color
Black